

Daniel - un martor credincios

Daniel - un martor credincios

Daniel suferea în Babilon, era izolat, dar calea spre Dumnezeu este întotdeauna deschisă credinței. Cu greu vom găsi în Scripturi un om, care să aibă o mărturie la fel de curată ca Daniel. În viața sa, chiar și în cele mai nefavorabile condiții, nu exista nimic de obiectat. Daniel L-a căutat pe Dumnezeu. El se găsea acolo la curtea împăratului, căruia i s-a supus, dar a rămas separat pentru Dumnezeu. El nu a mâncat din pâinea împăratului și nu a băut din vinul său. El nu a avut niciun fel de părtășie cu împăratul, căruia îi slujea. Bem noi din paharul acestei lumi? Mâncăm noi pâinea lumii? Dacă ne hrănim cu mâncarea acestei lumi, nu vom putea fi niciodată fideli ca Daniel și ca cei trei prieteni ai săi. Ei erau acolo și sufereau; numai Dumnezeu era cu ei și răspundea nevoilor inimilor lor și credinței lor. Pentru a-L găsi pe Dumnezeu, ei s-au separat. Ei și-au exercitat slujba ireproșabil. Cei care îi înconjurau ar fi dorit să dovedească greșelile lor, pentru a-i condamna și executa – din invidie. Dumnezeu i-a dăruit lui Daniel o pricepere extraordinară, dar și față de lume el era neîntrecut și fidel în slujba sa. Atunci, au răspândit minciuni despre Daniel.

Dumnezeu i-a venit în ajutor lui Daniel și celor trei prieteni ai săi, care în timpul perioadei de pregătire de trei ani nu au mâncat mâncarea împăratului și nu au băut vinul acestuia. Ei au aflat prezența lui Dumnezeu; ei nu se puteau hrăni în același timp cu hrana împăratului și din Dumnezeu însuși. Nici noi nu putem fi fericiți cu Domnul și în același timp să mâncăm „mâncarea” lumii.

Daniel era fidel, fără zgomot, fără senzație; atitudinea sa era un refuz liniștit și fidel, inima sa era stabilă și de nezgduit, călăuzită de teama de Dumnezeu. Este aceasta și atitudinea noastră în adâncul inimii noastre? Daniel nu s-a comportat astfel, pentru că s-a gândit la viitor; el a fost fidel în prezent. Modestia și fidelitatea au strălucit la Daniel și la cei trei prieteni ai săi. Pe baza acestei separări, a acestui nazireat, Dumnezeu a dăruit lui Daniel și prietenilor săi pricepere. Noi înțelegem gândurile lui Dumnezeu și Cuvântul Său în măsura în care suntem despărțiți de lume. Înțelegerea gândurilor lui Dumnezeu, bucuria pentru lucrurile lui Dumnezeu se află într-un raport exact cu măsura despărțirii, pe care o realizăm față de lume. Daniel nu a ieșit din lume; el și-a îndeplinit îndatoririle, le-a rezolvat cu cea mai mare grijă. Dar din punct de vedere moral, el era un străin. Inima sa era la Dumnezeul cerurilor, pentru a folosi o expresie care apare în cartea Daniel.

Dumnezeu l-a neliniștit pe marele împărat printr-un vis. Nimeni nu a fost capabil să descopere visul. Atunci, înțelepciunea lui Daniel a strălucit, dar mai mult decât înțelepciunea sa, a strălucit teama sa de Dumnezeu. Viața lui Daniel și a prietenilor săi era în joc. Împăratul era mândros și urma să omoare pe toți înțelepții, dar intervenția lui Daniel l-a oprit de la această faptă. Daniel a discutat cu prietenii săi. Era o dificultate și nu știau cum să o soluționeze; ei s-au rugat, L-au întrebat pe Dumnezeu. Nu era vorba numai de a tălmăci visul, ci să redea însemnătatea lui. Aceasta venea de la Dumnezeu, pentru că El dorea să arate că Se afla peste împărat și peste toți înțelepții săi. Dumnezeu dorea să-Și arate slava Sa în oameni. Domnul va fi admirat în cei care au crezut. Dar El dorește ca acest lucru să se petreacă deja acum pe pământ. El nu a trimis un înger, cum ar fi putut să facă. El l-a pus pe Daniel și pe cei trei prieteni ai săi la încercare. Credința a intrat în acțiune, iar Dumnezeu a răspuns. El a descoperit visul și însemnătatea lui. Pentru aceasta au fost necesare două lucruri: despărțirea de lume și așteptarea în rugăciune.

Daniel s-a rugat. „Atunci taina a fost descoperită lui Daniel într-o viziune de noapte” (2.19). Prin puterea sa, Daniel nu era mai capabil decât un altul de a explica visul, dar el se temea de Dumnezeu și se despărțea de ceea ce Se despărțea Dumnezeu. Nu spune că Îl iubești pe Dumnezeu, dacă rămâi în contact cu lucruri insuportabile pentru Dumnezeu! Visul i-a fost descoperit lui Daniel. Înainte de a-i da răspunsul lui Nebucadnețar, înainte de a face chiar un pas, s-a plecat pe genunchi, s-a plecat înaintea lui Dumnezeu și L-a lăudat: „Ție, Dumnezeule părinților mei, Ți aduc laude...” Aceasta este ordinea corectă. La fel și Eliezer, după o călătorie lungă, în clipa în care Dumnezeu i-a răspuns, s-a plecat înaintea Lui pentru a-L lăuda (Geneza 24). Îi acordăm lui Dumnezeu primul loc, când ne eliberează, când ne răspunde? De câte ori dragostea noastră față de El este numai pe buzele noastre și cât de puțin domnește ea în inimile noastre! Știm să-i arătăm prea puțin lui Dumnezeu că Îl iubim, pentru că Îl iubim puțin. Ce încredere în Dumnezeu s-a văzut la Daniel și la cei trei prieteni ai săi, și aceasta chiar în momentul în care toți păreau să fie contra lor!

Credința are întotdeauna o cale; calea poate fi îngustă, dar ea este clară, plină de pace și fericire. Să-L lăudăm pe Domnul, pentru că ne-a dat exemplul lui Daniel în Cuvântul Său! Calea credinței aduce cu sine încercare în rugăciune, în despărțirea de tot ceea ce Dumnezeu este despărțit prin natura Sa, de tot ceea ce S-a despărțit Domnul Isus. Atunci inima este sinceră. Să-L onorăm tot mai mult pe Dumnezeu! El onorează credința. Acești tineri evrei L-au onorat pe Dumnezeu, iar Dumnezeu le-a dat o onoare în strânsă legătură cu Numele Său. Și credința prietenilor lui Daniel a fost tare, când mai târziu aceștia au ocupat posturi înalte. Acești tineri evrei au fost încercați și au rămas fideli. În cuptor au ars numai legăturile lor; focul nu a putut să le facă nimic, ci doar i-a eliberat de legăturile lor! Împăratul poruncise să fie legați. Dar când a venit la cuptor, i-a văzut în compania Aceluia în a Cărei prezență focul nu are nicio putere. Credința activă și vie Îl găsește oriunde pe Dumnezeu și atunci nu se mai simte focul. Să ne temem de Dumnezeu și să-i dăm onoare, acum și întotdeauna!